U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **F. A.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2011, č. j. 56 Az 23/2010 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, **se stanoví** ve výši 5760 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobkyně a její nezletilé děti (A. A., nar. X, A. A., nar. X, A. A., X) domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2010, č. j. OAM-526/VL-18-K01-2009, a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žalobkyni a jejím nezletilým dětem se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně a její nezletilé děti včas kasační stížnost, v níž požádaly o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. S ohledem na tento návrh krajský soud stěžovatelce a jejím nezletilým dětem usnesením ze dne 23. 3. 2011, č. j. 56 Az 23/2010 – 29, ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni JUDr. Pěvu Skýbovou, advokátku.

Podáním ze dne 17. 5. 2011 žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) vzala kasační stížnost za své výše uvedené nezletilé děti zpět s tím, že na kasační stížnosti týkající se její osoby trvá.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 19. 5. 2011, č. j. 56 Az 23/2010 – 40, řízení o kasační stížnosti nezl. A. A., nar. X, E. č. X, nezl. A. A., nar. X, E. č. X a nezl. A. A., nar. X, E. č. X, zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce přiznal za zastupování nezletilých dětí stěžovatelky odměnu ve výši 19 224 Kč.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelce již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelky, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně

domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatelka v kasační stížnosti, kterou posléze doplnila prostřednictvím ustanovené zástupkyně podáním ze dne 4. 5. 2011, označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítala, že v předchozím řízení byla nesprávně posouzena existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Poukázala na skutečnost, že jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavu o bezpečí své rodiny v zemi původu, kdy se dostala s dětmi do tíživé rodinné, finanční a sociální situace. Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že se krajský soud měl zabývat nesprávností a nepřesvědčivostí rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatečném zohlednění okolností, za nichž byla nucena opustit Kosovo. Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně vyhodnotil, že se tak stalo pouze z ekonomických důvodů a stěžovatelka se žádostí o udělení mezinárodní ochrany pouze snaží zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky. Stěžovatelka nesouhlasí s hodnocením informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kosovu, které označila za zastaralé a neodpovídající současnému stavu. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2011, č j. 56 Az 23/2010 – 20, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatelka dovolává stížnostních

důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku konstatoval, že vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 – 49, podle kterého *„smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodu vypočtených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Shodně se žalovaným pak neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, neboť důvody uváděné stěžovatelkou nepředstavují pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný se zabýval rovněž možností udělení doplňkové ochrany, přičemž konstatoval, že stěžovatelka netvrdila žádné skutečnosti, které by mohly představovat důvody pro udělení doplňkové ochrany. V souvislosti s případným návratem do země původu stěžovatelka vyjádřila obavy, že nebude mít s dětmi kde bydlet a neví, co si počne. Všechny tyto skutečnosti, i když mají negativní dopad na život žalobců, nepředstavují podle krajského soudu ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný za použití informací o zemi původu a sdělení stěžovatelky dospěl ke správnému závěru, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud dále konstatoval, že žalobci se ve své vlasti potýkali s podobnými problémy, jako většina tamních občanů, tedy s ekonomickou situací, traumatem z války, atmosférou ve společnosti. Otec rodiny se rozhodl, že bude žít a pracovat v zahraničí, aby rodinu ekonomicky lépe zajistil, v návratu do země původu mu však nic nebránilo, za rodinou opakovaně jezdil na návštěvy. Stěžovatelka výslovně uvedla, že pokud by měli vlastní bydlení, nikdy by s dětmi z vlasti neodjela. Podle krajského soudu tak je zřejmé, že žalobci ze země původu odešli z ekonomických důvodů, na základě kterých se však nemohou úspěšně domáhat udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené

krajský soud označil za nedůvodné námitky žalobců, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedla stěžovatelka o jejich rodinné a ekonomické situaci a žádost o mezinárodní ochranu nesprávně posoudil. Shodně se žalovaným neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 či 14b zákona o azylu ani podmínky pro udělení humanitárního azylu.

Námitky stěžovatelky uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Stěžovatelka velice obecně, leč stále přípustným způsobem zpochybnila závěr žalovaného i krajského soudu stran posouzení existence doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud konstatuje, že udělení doplňkové ochrany přichází v úvahu pro některý z důvodů taxativně stanovených v § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 Azs 45/2009 - 94). Stěžovatelka však neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že jí v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se žalovaným i krajským soudem, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro přiznání doplňkové ochrany a konstatuje, že správní orgán na základě obsahu žádosti stěžovatelky, její výpovědi během pohovoru a obsah informací o zemi původu řádně uzavřel, že stěžovatelkou uváděné důvody opuštění Kosova nelze považovat za důvody zakládající nárok na udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že v Kosovu měla problémy s rodinným příslušníkem (svým švagrem), který se k ní i jejím dětem choval špatně (děti bil, nadával jim, stěžovatelku donutil opustit dům). Z Kosova stěžovatelka vycestovala, neboť tam vůbec nic neměla (žádný dům či byt) a měla ekonomické problémy. Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že „*smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu; nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákon o azylu*“ (viz např. rozhodnutí ze dne 6. 11. 2009, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49, ze dne 20. 3. 2006, č. j. 4 Azs 46/2005 – 80, nebo rozhodnutí ze dne 25. 8. 2006, č. j. 8 Azs 170/2005 - 90). Rovněž tak opakovaně vyslovil, že jednání soukromých osob, resp. vyhrožování ze strany soukromých osob, nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu (viz např. rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, nebo ze dne 10. 4. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48). Z tvrzení stěžovatelky nevyplývá, že by její švagr byl veden některým z azylově relevantních důvodů, ale naopak je zřejmé, že jeho jednání mělo čistě osobní charakter.

K námitce, v níž stěžovatelka zpochybňovala nesprávnost závěru krajského soudu, že ze země původu odešla z ekonomických důvodů, Nejvyšší správní soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou, neboť z výpovědi stěžovatelky zachycené v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že problémy stěžovatelky v zemi původu pramenily z její rodinné (již zmíněné konflikty se švagrem) a ekonomické situace. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka v pohovoru výslovně uvedla, že pokud by měla v zemi původu

vlastní dům, určitě by tam zůstala a neměla by důvod přijet do České republiky. Stěžovatelka do protokolu dále popsala svoje problémy s obživou. Z uvedeného je tak podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že ekonomické problémy představovaly pro stěžovatelku silný impuls k vycestování ze země původu a krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že ze země původu odešla z ekonomických důvodů.

Také k ekonomickým problémům žadatelů o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát vyjádřil, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, v němž vyslovil, že *obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.* Také je možno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, dle kterého *v žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že krajský soud se měl zabývat nesprávností a nepřesvědčivostí rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatečném zohlednění skutečnosti, že byla nucena opustit Kosovo z důvodů pronásledování. Shledal totiž, že žalovaný se ve svém rozhodnutí se všemi tvrzeními stěžovatelky řádně vypořádal. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalovaný přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a důvody stěžovatelky řádně zhodnotil.

Stěžovatelka rovněž vyjádřila nesouhlas s hodnocením informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kosovu, které jsou podle jejího názoru zastaralé a neodpovídají současnému stavu. K této námitce Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že správní orgán má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost zjistit úplně a přesně skutečný stav věci, tato povinnost je však limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, který je dostupný na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že při posuzování žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z vlastních výpovědí stěžovatelky a dále měl k dispozici informaci Ministerstva vnitra Velké Británie z 22. 7. 2008 – Směrnice pro posuzování žádosti o azyl, informaci Rady bezpečnosti OSN z 10. 6. 2009, informaci ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 6. 8. 2008 a aktuální informaci ze dne 24. 3. 2009 ohledně situace v Republice Kosovo obsaženou v databázi České tiskové kanceláře. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 28. 8. 2009. Nejvyšší správní soud má za to, že ve využití informací, od jejichž vydání uplynuly v době zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany rok a méně, nelze v žádném případě spatřovat pochybení správního orgánu, neboť takovéto zprávy jsou aktuální (zprávy o

zemi původu jsou zpravidla vydávány s roční periodikou), nelze je označit za zastaralé a nepochybně obsahují informace relevantní pro řádné zjištění skutkového stavu a správné posouzení věci. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že žalovaný si obstaral dostatek informací o zemi původu stěžovatelky a řádně zjistil skutkový stav.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, která jí byla k její žádosti ustanovena pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2011, č. j. 56 Az 23/2010 – 29, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 5. 2011) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. její odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 4800 Kč, tj. 960 Kč. Zástupkyni stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 5760 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

K podání ustanovené advokátky ze dne 15. 7. 2011, v němž vypočetla svou odměnu za zastupování na 8640 Kč, za 3 úkony právní pomoci, (kam zahrnula i odměnu za zpětvzetí kasační stížnosti za nezletilé děti stěžovatelky ze dne 18. 5. 2011), Nejvyšší správní soud uvádí, že odměnu a náhradu hotových výdajů za tento úkon ustanovené advokátce nepřiznal, neboť již byly ustanovené advokátce přiznány usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2011, č. j. 56 Az 23/2010 – 40.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu